

[Ole Olsen]

benene af fremskridtspartiet. Jeg mener nok, at hvis der var en lille hund, der havde lyst til at nappe regeringen lidt i benene, så skulle den gøre det. Regeringen kan efter min mening godt trænge til det. Men vi har jo efterhånden problemer med hundegalskab her i landet.

Mere alvorligt mener jeg, at det er nogle meget tåbelige meninger, fremskridtspartiet fremfører heroppe. Nu ser jeg bort fra al deres teori i det længere løb og spørger fremskridtspartiet, hvor hurtigt man tror at et væsentligt og stort antal mennesker kan overføres til produktivt arbejde. Det var efter deres skøn en meget kraftig forøgelse, men det er nu engang sådan, at der skal foretages en lang række investeringer; vi kan ikke uden videre beskæftige disse folk.

Men hvad sker der så i det lange løb? Der sker noget helt andet. Der sker først det, at der kommer arbejdsløshed. Derefter sker der det, vi kalder, at indkomstkontraktionsprocessen går i gang, og til sidst bliver der igen skabt afledet arbejdsløshed. Vi kommer længere og længere ned, hvis vi forflygtigede det.

Til finansministeren vil jeg sige, at jeg er enig med finansministeren i, at man har en ganske god vilje til at sænke renten. Vor uoverensstemmelse drejer sig nok snarere om, hvad man skal gøre først. Det er jo rigtigt, at den høje rente i det korte løb hjælper på betalingsbalancen, men lige så sikkert er det, at den i det lange løb skader betalingsbalancen, når den aflejrer sig som omkostninger. Der er sket det, at det ene korte løb har taget det andet, hvor vi hele tiden skulle have høj rente, og så har vi den skadelige virkning på betalingsbalancen.

Jeg mener altså, at hvis finansministeren har god vilje – hvad jeg håber og tror – så skulle vi i højere grad gennemføre større selektivitet med hensyn til renten, så vi får en lavere rente for eksporterhvervene.

Jørgen Jensen (DKP):

Det er sagt tidligere, at finansministerens redegørelse var beskrivende, og det var den vel også, men jeg vil godt understrege, at den fastholdt indkomstpolitikken. Den fastholdt også kravet om en begrænsning ved denne overenskomstafslutning. Den blokerede også for gennemførelse af de krav, der ligger fra

arbejdspladserne. Vi må sige, at vi ikke kan stemme for den dagsorden, vi må stemme imod den, fordi den indeholdt muligheden for i sidste ende et regeringsindgreb eller et politisk indgreb, som netop lever op til det, jeg har sagt, nemlig den begrænsningspolitik, som forhindrer gennemførelse af arbejdernes krav.

Grethe Philip (RV):

I mit første indlæg sagde jeg, at der var grupper blandt tjenestemænd og funktionærer, som både havde en relativt meget lav løn og havde haft en betydelig reallønstilbagegang, og at vi var villige til at hjælpe disse grupper. Henvendt til mig sagde hr. Glensgård så, at fremskridtspartiet var stolte over at have medvirket til den store reallønssnedgang for tjenestemænds- og funktionærgrupper. Han tog ikke engang forbehold for de grupper, der var særlig lavt lønnede, og som var særlig hårdt ramt.

Jeg synes, det er rart, at vi her i folketinget og ude i befolkningen igen har fået at vide, hvilken hård holdning fremskridtspartiet indtager over for tjenestemandsgupper og funktionærgrupper, der følger tjenestemændene. Det er en yderligere understregning af den hetz, som fremskridtspartiet fører mod folk, der er beskæftiget inden for disse områder.

Hvad angår dagsordenerne, vil vi afvise venstresocialisternes dagsorden.

Vi finder i det radikale venstre, at det er forkasteligt, at retsforbundet stiller et dagsordensforslag, der i realiteten indebærer, at folketinget fraskriver sig retten til at gribe ind og forhindre en storkonflikt. En storkonflikt ville i dag være en ulykke for det danske samfund, og vi fatter ikke, at retsforbundet vil have, at vi her i folketinget skal sidde og se passivt til. Vi havde gerne set en afstemning om retsforbundets dagsorden, men nu ser det jo ud til, at denne dagsorden ikke kommer til afstemning, og at vi i stedet kommer til at stemme om regeringens afværge-dagsorden.

Det radikale venstre finder, at vi i finansministerens redegørelse mere fik, som det tidligere er sagt, en beskrivelse end en redegørelse for, hvad regeringen agter at gribe ind med i denne situation, og jeg forstår også på finansministerens tale, at det var meget bevidst, at man ikke ønskede at afsløre noget